

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל) מאי 2022

אָספּני אליך
אָסוף כַּשְּׁבֵלֶת,
שְׁבֵלֶת לַגֶּרֶן
בְּחַג הַקָּצִיר!

הַלִּילָה לַעֲמֶק
אֲנִי אֶזְמְרָה,
כִּי אֶשֶׁר בְּאֶנִּי
וְחֶסֶד הַשִּׁיר.

לוי בן-אמיתי
[1937]

מה בעלון

החלק הארי בעלון הנוכחי מוקדש לחיים הקהילתיים, ובמרכזו המפגש הקהילתי שהתקיים ב-29.4, אירוע בעל חשיבות רבה מעצם ההזדמנות שניתנה לחברים בקהילה לדבר זה עם זה.

170 איש ואישה לקחו
חלק במפגש

מכאן נברך את אליה טייכנר (התגייסה לחילוץ והצלה במרץ)
ואת רנה מסקין (התגייסה לחיל אוויר באפריל).

שירות משמעותי ומעניין לכן.

עלון מס. 5 בשנת 2022, מס. 2283 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / אורית מלכין-אנוך / אלה פרג-מורגן / אסנת דגני
גלי אזולאי / דגנית פרג-סברנסקי / דליה יפה / חנן יחיאלי / יעל פרי
לירון שיפוני-ויטמן / מירי דגן / משפחת ואן רסבורג-ידיד
קובי מירום / רקפת בנדה / שירה ורדי / שירי הכהן-פירדמן

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: שוש ירום / תרבות ניר דוד

עיצוב מודעות: יעל הלפרן-קרוגר

הפקת העלון בגרסת עיתון: כרמית מוזר-נגלר

תודה מיוחדת ליהודית אייל, ארכיונאית הקיבוץ, על החומרים, ההגהה והליווי

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

רקפת בנדה – עם סיום עבודתה כמנהלת בריאות ורווחה

חברים יקרים

לאחר 7+ שנים שבהן היתה לי הזכות להיות חלק מכם ומחייכם בתפקיד מנהלת בריאות ורווחה, בחרתי להיפרד ולהמשיך בדרכי. דרך ארוכה עברנו יחד. גם ברמה האישית וגם ברמה הקהילתית. אני מודה על הזכות הזו ומאחלת לכל אחד ואחת מכם בריאות, אהבה והגשמה אישית. וברמה הקהילתית, שתצליחו את המשימות שעומדות לפניכם באומץ ובאחדות. מצרפת את מה שהקראתי במפגש הפרידה שקיימה המנהלת:

אז היום זה לא סוף וגם לא פרידה
היום זו פשוט הבטחה חדשה.

להמשיך לנוע, להמשיך לחפש
להרים כל אבן, לבדוק מאחורי כל עץ.

להבין שהגיעה העת לשינוי והאחיזה במקום היא כבר לא נכונה גם אם היא נוחה, רכה ובטוחה.

אז אומרת שלום ושולחת ברכה
מודה על הדרך ועל הלמידה

לוקחת איתי את כל החתיכות והולכת לחפש הרפתקאות חדשות.
הרפתקאות מרגשות שיביאו עניין, חידוש ואתגר
שיבטיחו גם את היום וגם את המחר
וניר דוד ואנשיה הטובים
יהיו חלק ממני לעוד הרבה מאוד שנים.
מקווה שהצלחתי בתקופת זמן זו
לעזור, להשפיע, להושיט יד ולהיות משמעותית. זו היתה לי זכות גדולה.
גדלתי, התפתחתי וקבלתי הרבה בתמורה.
אז אומרת: תודה על הכול
ושולחת לכולכם חיבוק גדול.
רקפת

שיחה עם אלה פרג-מורגן על חוסן קהילתי

אלה, כמה זמן את רכזת חוסן ואיך את מגדירה את התפקיד ומהם גבולות הגזרה?

התחלתי לפני שלושה וחצי חודשים. רכז חוסן פועל לשם קידום תחומים קהילתיים על מנת להגביר את החוסן הקהילתי-חברתי. נקודת המוצא שלי היא ההסתכלות עלינו כקהילה. אני עובדת לצד המזכיר ומקדמת יחד עם לביא את ענייניו הפנימיים-חברתיים של הקיבוץ.

אלו הסוגיות העיקריות שאני עוסקת בהן:

איחוד סטטוסים - נושא שעוסקים בו כמה שנים ועכשיו אנחנו בתהליך שמטרתו להבשיל את המהלך הזה באמצעות שיתוף הציבור. עד היום הסוגיה הזו נדונה בצוותים שהוקמו או בפורומים שונים. הציבור קיבל דיווחים שונים, אבל אף פעם הנושא הזה לא יצא לציבור ולא ניתנה לו הזדמנות לשאול ולחוות דעה: מה הציבור רוצה? מה נכון עבורו? מה הציבור חושב? ממה הוא חושש? עכשיו התחלנו מהלך של שיח עם הציבור.

האם מההיכרות שלך כמי שחיה כאן, סוגיות חברתיות-קהילתיות מהותיות מגיעות בכלל לדיון בקהילה?

זה בדיוק מה שאני שואפת לקדם יותר ויותר, לשתף את הציבור הרבה לפני שהוא נדרש להצביע בעד או נגד. שיתוף הציבור משמעו: לקבל פידבק והערות מהציבור, להבין מה מטריד את הציבור, מה שיאפשר למהלכים להתקדם לקראת החלטות. כשהציבור שותף, כששומעים אותו, כשלווקחים בחשבון את התובנות שלו, הוא גם לוקח אחריות על ההחלטות שמתקבלות אחר כך, הוא שותף לדרך ולתהליך של קבלת החלטות. הנהלה לא יכולה לעבוד לבד, היא לא עובדת בחלל ריק. אני מרגישה שההנהלה מבינה זאת היום, ויש הרבה תמיכה למהלכים של שיתוף הציבור.

סוגיה נוספת שאני מבקשת לקדם היא **צמיחה דמוגרפית וקליטה**. בנינו מנהלת של צמיחה דמוגרפית שמטרתה, לתפיסתי, היא ללמוד את הנושא ולעשות סדר, היכן שנדרש, בסוגיות השונות בתחום רחב זה. סוגיה לדוגמא היא אופן הקליטה. מתוך הסתכלות קדימה, יש חשיבות לבניית מנגנון קליטה שמותאם יותר לקליטה אצלנו. קיבוץ ניר דוד קולט בעיקר בנים, ונדמה לכולם – קולטים ונקלטים – שמי שגדל כאן לפני 20 שנה מכיר את המקום אליו חזר. אבל בפועל, החזרה, החיבור למקום והקליטה מחדש אינם פשוטים כלל.

הנקלטים צריכים לעבור תהליך מחודש של היכרות את הקיבוץ כפי שהוא היום וחשוב שיתקיים תיאום ציפיות הדדי. חשוב ליצור כתובת לשאלות ולהתלבטויות וללוות את תהליך האקלום. זה לא תמיד קורה אוטומטית, גם כשיש משפחה בקיבוץ.

האם המורכבות שיצר האסי הביא מועמדים לקליטה לקחת צעד אחורה?

בתקופה הקצרה שאני בתפקיד, לא פגשתי באמירה כזו. מה שכן, אם לפני עשור (ויותר), בקבוצת הבנים שחזרה לקיבוץ ובנתה כאן את ביתה, רווחה האמירה: באנו לכאן בגלל ה... (כל אחד וסיבותיו) והאסי, היום האסי ירד באופן יחסי מהרשימה, אבל יש מספיק סיבות אחרות בזכותן אנשים רוצים לבוא לפה. התחושה שלי שהאסי בהחלט מדאיג את האנשים שחיים פה ואת אלה שרוצים להגיע, אבל המשבר שחווינו הראה לנו שאנחנו הרבה מעבר לאסי, ניר דוד הוא לא האסי, והאסי הוא לא ניר דוד. יש כאן קהילה חזקה שרוצה ובוחרת להיות כאן מהרבה סיבות אחרות וטובות.

נושא נוסף שאני עוסקת בו הוא **הריבוד הגילי והמגזרים השונים**. כאן אני בקשר עם גופים שונים כמו חינוך, תרבות ופרט-רווחה. אני מסייעת בחשיבה, איך לענות על הצרכים השונים ואיך להתאימם למציאות המשתנה. למשל, **הגיל השלישי** "החדש", אלה החברים שהתבגרו במודל של הקיבוץ המופרט, ועכשיו צריך להבין מה הם הצרכים שלהם, ומה הן התשובות שהקיבוץ נותן, במה ואיך לסייע, איך שומרים על קשר, איך בונים מערכת תמיכה (גם אם על חלק מהשירותים, האנשים עצמם משלמים). אני מאמינה שלהנהלת הקיבוץ יש תפקיד חשוב להיות שם ולספק מענה. עם כניסתה של **נוהר רב-טל** לתפקיד נעשית חשיבה ותהליך של התאמה לצרכים המשתנים.

כמו כן, אני עובדת מול **ענבל ברוש**, הממונה על **צוות מוגנות**, צוות חדש שבנתה והכשירה. נושא נוסף שאני מעורבת בו, הוא **הצעירים של הקיבוץ**, יחד עם **משה גרינברג** רכז צעירים אנחנו בונים תכנית שתהיה מותאמת לקהילה: איזה קשר אנחנו רוצים לפתח עם הצעירים, הסדרה של דרכי תקשורת וסוגי הקשר, עם אלה שכאן ואלה שחיים במקומות אחרים.

מהו הכלי החשוב בעיניך להגברת החוסן הקהילתי?

שיח פתוח ומשותף על מה מסכימים ואת מה מקדמים. מעורבות ושותפות של הציבור בתהליכים ובקבלת החלטות ככל שניתן. לשם כך קם **צוות גיבוש הסכמות**, שפועל בהתנדבות. הצוות השקיע זמן רב ומחשבה רבה בתהליך קהילתי שמטרתו לגבש הסכמות בנוגע לחיים בקהילת ניר דוד. **המפגש הקהילתי** שהתקיים ביום שישי לפני כמה שבועות היה יריית הפתיחה.

וכך פתחנו את המפגש: מי אנחנו ומה אנחנו. קראנו לזה "ניר דוד 2022, מה הסיפור שלנו"?

אם לפני כמה שנים התשובות לשאלה הזו היו האסי / האסי זורם ועוד סיסמאות, היום אנחנו נדרשים לתשובות אחרות, ויש תשובות אחרות. היה דיון מאלף בקבוצות, אנשים התייחסו לשאלות: מה זהות הקהילתית שלנו? באיזו קהילה אנחנו רוצים לחיות? ברור שאין תשובה אחת, כל אחד מכון אחרת. אנחנו צריכים להבין מה המשותף בינינו, מה המכנה המשותף, מה מתאים לנו היום, איזה יחסים אנחנו רוצים בינינו: יחסי שכנות, יחסי חברות, יחסים בין הדורות. את כל הדברים האלה צריך להבהיר ולחדד. סיכום של המפגש כבר יצא לקהילה, רק אחזור ואציין את הנושאים שעלו בו: מה היינו רוצים לשמר בקהילת ניר דוד? מה היינו רוצים לשנות? מה טעון שיפור? היתה התייחסות לסוגיית איחוד הסטטוסים, והתייחסות למערכות הקהילתיות: חינוך, תרבות, בריאות. נושא שעלה חזק במפגש עסק בהסכמות: איך אנחנו מקבלים החלטות שאחר כך צריך גם לעמוד בהן? מה עושה מיעוט שלא תמך בהחלטה שעברה ברוב? איך אוכפים החלטות? מהציבור עלתה דרישה מההנהלה לאכוף את ההסכמות, אבל לצד זה דובר על חלקו של הציבור לשמור על ההסכמות ולכבד את ההחלטות.

לא פחות חשוב מסיכום המפגש אותו הנגשנו לציבור, הוא פריסת המהלכים הבאים, הנגזרים ממנו, גם הם מופיעים במסמך המסכם: אנחנו עובדים על גיבוש "תעודת זהות ניר-דוידית". המסמך הזה יגיע לציבור לדיון ולקבלת הערות. נתקן בהתאם, ולבסוף המסמך הזה יגיע להצבעה ולחתימה. מתוך המסמך, יגזרו החלטות בנושאים השונים המעסיקים את הקהילה.

דבר נוסף שייצא מהמפגש: בסוגיית **איחוד הסטטוסים** עלתה חזק מאוד תחושת הבלבול וחוסר ההבנה מצד הציבור, מה שמוביל לחוסר וודאות ולחששות. לכן, הצוות ששוקד על סוגייה זו, ביחד איתנו, מתכנן לצאת אל הציבור, להסביר, לענות על שאלות, להפיג חששות, לשמוע הערות והסתייגויות. לאחר תיקונים נחזור שוב אל הציבור – עד שהנושא יהיה בשל להחלטה.

עוד עלתה, באופן משמעותי, במפגש תחושת **חוסר האמון כלפי המוסדות**. להעלאת התחושה הזאת יש חשיבות רבה. הרי חוסר האמון יכול היה להשאיר אותם בבית, כי ממילא לא יקשיבו להם. האנשים בחרו לבוא ולדבר. גם נושא **הזמינות והנגשת המידע**, שעלו במפגש, נמצאים בעבודה כבר מספר חודשים ע"י צוות מחברי המזכירות וחברי קיבוץ נוספים. הנושא נמצא בשלבי יישום של הנגשת המידע בפלטפורמה המתאימה. בנושא זה יש להעיר: גם לציבור יש אחריות לקרוא חומר שמתפרסם, ולהגיע לדיונים ולהצבעות בנושאים שונים. הרבה פעמים המידע מתפרסם, אבל אינו מגיע כי האנשים לא פותחים את ההודעות או לא מגיעים אל המידע המתפרסם בפלטפורמות שונות.

נכון שיש היום הצפת מידע וזה יוצר תרבות שבה אנשים לא נכנסים לקרוא מסמכים אם הם לא מרגישים שזה נוגע ממש אליהם. אבל ככה נשארים לא מעודכנים. במפגש עלו סוגיות נוספות שהן לפתחה של ההנהלה והמזכירות, חלקן כבר נמצא בתהליך של חשיבה ועבודה, ואת חלקן תצטרך ההנהלה לשלב בתכנית העבודה השנתית שלה. כל נושא כזה ידוברר לציבור, איך הוא מטופל ועל ידי מי.

איך את מסכמת את המפגש הקהילתי בהקשרים רחבים יותר?

אני מסכמת אותו כהצלחה גדולה, כך הרגישו מנחי הקבוצות, כך היו הפידבקים שקיבלנו. השתתפו ביום הזה 170 אישה ואיש, מכל הגילים, מכל המגזרים. היה שיח פתוח והייתה הקשבה. עכשיו עלינו חובת ההוכחה, לתרגם את הנושאים שעלו, לפעולה. צוות ההסכמות עבד קשה מאוד על הכנת המפגש, על פרסום מידע והפצתו ועל סיכום המפגש. כעת הצוות ממשיך בעבודתו.

זו ההזדמנות לומר תודה לכל השותפים והשותפות; בצוותי העבודה וההנהלות. תודה ענקית למנחים הנפלאים ולמי שרשמו את שעלה בכל קבוצה, ותודה מיוחדת לצוות גיבוש הסכמות שעבד ללא לאות להצלחת המפגש וממשיך לעבוד לקידום התהליך – אמיר גלמן, זהר טובין-נוימן, שירי פירדמן, מיכל בז'רנו, יואב להב, מליסה גופר, בועז ויטמן, יפתח רצון, הילה דגני, עומר כהן, לביא ואני. תודה ללאה שוורץ ולענבר דותן שהתגייסו וחברו אלינו להצלחת האירוע.

תודה ליעל ברקן דולב שמנחה אותנו בתהליך הציבורי כולו ולאפרת פולק מאגף קהילה של המועצה שמלווה אותנו במקצועיות ומסירות לאורך כל הדרך. ותודה לחברותא על האירוח הלבבי והכיבוד המצוין.

תודה לכל הציבור הגדול שבא לשמוע ולהשמיע. המפגש שהיה מלמד שאין תחליף לשיח הציבורי-קהילתי. אנחנו צריכים לאמן את השריר הזה ולהפוך אותו לחוזקה של הקהילה.

תודה רבה אלה, יישר כוח לך ולכל הפועלים למען חיזוק הרקמה החברתית.

סמדר יחיאלי.

בעמודים הבאים נביא התייחסויות למפגש קהילה שהתקיים ב-29.4.22

- התהליך שקדם למפגש וההכנות שקדמו לו – כתבה שירי פירדמן
- תובנות וחוויות מההנחייה – כתבה שירה ורדי
- תובנות וחוויות של משתתפת במפגש – כתבה יעל פרי
- תובנות וחוויות של משתתפת במפגש – כתבה דליה יפה
- סיכום המפגש, כפי שהוכן וכבר פורסם בפלטפורמות אחרות – על ידי צוות גיבוש הסכמות

מחכים לבאים

שירי הכהן-פירדמן – שותפות בקיבוץ של היום – יכול להיות דבר כזה? מחשבות מהדרך וסיכומים מהמפגש הקהילתי

יש בכלל משהו אחד טוב ממשבר האסי?

- כן, הוא גרם לנו להתחיל לדבר אחד עם השני ולראות שכולנו כאן שותפים, בלי הבדל בין תושבים לחברים.

לפני 13 שנים, החל איכלוס שכונת ההרחבה, שהיוותה התחלה של קליטה לקיבוץ המתחדש. השכונה התמלאה ב- 33 מגרשים, ותושביה כולם הוגדרו כתושבי קבע. מעל מחצית ממשפחות השכונה אינם בני ניר דוד, ובכל זאת רובן המכריע של המשפחות השתלבו בקהילה ונהיו חלק בלתי נפרד ממנה. בעת ההיא, לא עמדה על הפרק אפשרות לסטטוס אחר: הקיבוץ היה בתהליכי הפרטה, החברים לא רצו לחלוק בנכסים, והתושבים בשכונה רצו לשמור על העצמאות שלהם ללא "מחויבויות קיבוציות".

כשנתיים לאחר מכן, החלו תהליכים של מעבר למעמד אחד, אך הם נקטעו תוך זמן קצר כשהחלו המהלכים לקליטת החברים בעצמאות כלכלית. מאז ועד היום היו כמה וכמה התחלות של תהליכים שלא הבשילו: צוותים הוקמו, נבנו הסכמים, הוקדשו שעות של עבודה אך לא נוצרו הסכמות והחלטות. אמירות נזרקו לאוויר מעת לעת, על הסכם קיים כזה או אחר אבל ללא סיכומים מוחשיים, עדיין רוב הציבור לא באמת יודע, מה אומר צמד המילים הזה: "מעמד אחד".

וכל זה למה?

כי יש משהו אחר: ב- 13 השנים האחרונות הגיעו לקיבוץ אנשים עם עולם ערכים ותפיסות שונות לגבי חיי הקהילה. החברים והתושבים פיתחו חששות כלפי המציאות וזה כלפי זה – חוסר אמון הדורש שינוי עמדות בקרב רבים באוכלוסייה, ולא רק חתימה על הסכמים.

לאור נרות – היה הפרויקט המשמעותי לקידום ההיכרות והשיח בין החברים והתושבים בקיבוץ: נוצרו היכרויות חוצות גילים וסטטוסים וחיוכים החלו להיראות על המדרכות.

משבר האסי הושיב אותנו לראשונה יחד למעגלי שיח, לדבר על מה שקשה וכואב לכולנו כאן יחד עם ההבנה שכולנו באותה עגלה. משבר האסי הציף הרבה נושאים לטיפול.

משבר האסי (ברובו) מאחורינו, מי יוצא מהבית?

שאלון חוסן לימד אותנו שקיים חוסר אמון מתמשך בקהילה: חלק משכבות האוכלוסייה חש קיפוח בגין חלוקה לא צודקת בעבר, חלק מרגיש שהציל את הקיבוץ בכך שנשאר להוביל בעת משבר, אחרים חושבים שהצילו את הקיבוץ המזדקן כשהגיעו לקיבוץ, חלק מרגיש שקיבל "כתף קרה" כשהגיע וחלק נשאר עם הרגשה של חוסר צדק מתמשך, ועוד כהנה וכהנה.

לכן הפעם, חשבנו שהתהליך צריך להיות אחר. לא רק צוות שדן ובונה הסכמים עם עורכי דין, אלא הקשבה לציבור והבנת החששות והמחשבות של האוכלוסייה המגוונת ומתוך כך לבנות הסכמות. הבנו ששיח הכרחי לבניית שותפות.

שותפות, שותפות

הצטרפות יחד, השתתפות, לקיחת חלק בדבר עם אחר

עוד הבנו, מתוך מיפוי האתגרים בדרך לאיחוד סטטוסים, שהבסיס הוא ליצור הסכמות בקהילה לגבי החיים שאנחנו רוצים כאן ואופי השותפות הרצוי, מתוך אמונה של רובנו בצוות, שהתוצר של השותפות הרצויה בקהילה ע"י הרוב – יכלול איחוד סטטוסים. כך נולד צוות גיבוש הסכמות, צוות רחב, איכותי ומגוון שגובש מפנייה פתוחה לציבור הרחב.

כדי ליצור שותפות אמיתית בין האוכלוסיות, כל אחד צריך להיות מוכן לוותר על משהו. תהליכים משותפים הופכים את ה"יש" ל"שלנו" חזק הרבה יותר. יש ויתורים בשותפות אמיתית, אבל רק הם הופכים אותה לאמיתית. שותפות בהכרח מבוססת על אמון, שעיקרו היכולת לייחס כוונות טובות לאחר לצד נכונות להיות פגיע.

מה אפשר לעשות כדי לבנות אמון?

להכיר את הסיפורים אחד של השני, את הקשיים ואת החששות של האחד ושל השני. זו מהות המפגש.

אמון

היכולת לסמוך על מישהו או על משהו ולהאמין בו

מה הסיכוי שיגיעו אנשים למעגלי שיח כשאין משבר? (הכנות למפגש קהילתי, 29.4.2022)

כחברה בצוות גיבוש הסכמות, בהובלת לביא ואלה שפעלו עם הרבה חזון ואמונה, קבענו את מתווה המפגש והתחלקנו לצוותי עבודה, שעבדו במקביל ובמרץ על הלוגיסטיקה, הפרסום וההנחיה.

כמי שריכזה את המנחים, די התעודדתי מההיענות של רוב האנשים שפניתי אליהם להנחות, לצד סקפטיות שעלתה באשר לחוסר במידע קיים לגבי "איחוד סטטוסים".

ההנחייה עצמה נבנתה על ידי **יעל דולב**, בשיתוף עם אלה ואיתי, ולמעשה נתנה למנחים כלים להוביל את המפגש בלי צורך לענות תשובות, אלא לשמוע את המחשבות והדעות של הציבור כבסיס לעיבוד התובנות ולהמשך עבודה מעשית.

מודה, היה הרבה מתח לקראת המפגש: האם וכמה יגיעו? מי יוותר על בוקר שישי שלו? אנשים יישארו באדישות או יבינו שיש פה משהו אחר? האם יראו בכך הזדמנות לקידום הקהילה?

בבוקר המפגש, כשראיתי את האנשים שמגיעים, המספר והמגוון מכל האוכלוסייה – ממש התרגשתי! הצלחנו לעורר ולהביא את הציבור לשיח לא בזמן משבר אקוטי! לצד זה – לחץ של כולנו לוודא שהכל יעבוד טוב: שהקבוצות יהיו מגוונות, לא קטנות ולא גדולות מידי, שהמנחים יצוותו לשולחנות ותיווצר כימיה טובה, שיהיה מי שיתעד וירשום את האמירות בכל שולחן, שהתנאים יהיו טובים ויאפשרו לכולם להתבטא בזמן המוקצב.

אחרי פתיחה של יעל דולב – מנחת התהליך ולביא ואלה – מובילי התהליך, יצאנו לדרך: המפגש היה בנוי ומתוכנן, כשהאתגר שלנו כמנחים היה לאפשר שיח מכבד ופתוח, לצד שמירה על מסגרות זמן שיאפשרו לעבור על כל הנושאים שתוכננו, לתת מקום לאנשים להרגיש מספיק בטוחים לשתף במה שטוב, מה שכואב להם ובחששות, למצוא את הערכים ואבני הדרך של הקהילה לשנים הבאות מתוך השיח ולמצוא תובנות שנוכל להמשיך לעבוד איתן. מקווה שאפשרתי את כל זה...

כעת – חובת ההוכחה על ההנהלה ועלינו. המחויבות של לביא ואלה לתהליכים אלה והצוותים הרציניים שאיתם – משאירים אותי אופטימית.

לאחרונה פורסמו תוצרי תהליכים שההנהלה והמזכירות מובילים ובחלקם עונים על צרכים שעלו. הסיכומים מהמפגש נשלחו והופצו באופן מתודי ויצירתי מקביל – לנוחות כולם. התהליכים מקודמים, הצוותים כבר עובדים עם החומר שזוקק והרבה אנשים מקדמים מהלכים ועשייה.

נאחל בהצלחה לכולנו!

(שירי כותבת מנקודת מבט של בת קיבוץ, היא תושבת ההרחבה, חברת מזכירות, חברה בצוות איחוד סטטוסים, חברת צוות גיבוש הסכמות, מובילת מנחי מפגש קהילתי, וחברה בעוד כמה צוותים בדרך...)

שירה ורדי – כמו מעגלים במים; על מעגלי השיח ביום מפגש קהילה

29.4

להיות מנחה זו הזהות המקצועית שלי. אני אוהבת ועושה את זה, נדמה לי, די טוב. למה? כי אני מאמינה גדולה בשיח, בשיתוף, בחיבור דרך המקום הטרומי והקדום ביותר של הלב. אבל להיות מנחה בתוך הקהילה שלי, זו משימה מורכבת יותר. ובקבלי אותה על עצמי, נפתחתי לפגוש, להכיר, לשמוע, להיות אוזן קשבת, לגלות אנשים, ככה – כפי שהם. כי במעגל, הטייטלים, התפקידים ויחסי הכוחות מתבטלים. זה הקסם. זה המקום שממנו קל לי להתחבר. ומהצד השני, בקבלי את משימת ההנחייה, ויתרתי על הבעתו של קולי שלי. אולי כך היה לי נוח יותר, כי מי שמכיר אותי יודע שקולי שלי אינו מאומרי ההן. אינני זורמת עם הזרם הניר דויד, ואינני הולכת בתלמיו. ובכל זאת – אני כאן, נכונה לתת, נכונה להיות חלק.

אז לסיכום החוויה אני יכולה לומר: ברור, יש כאן אוסף מדהים ועשיר של אינדיבידואלים. אנשים שאני כל פעם מחדש נרגשת לשמוע את קולם האישי, נרגשת להיחשף לעולמם, נרגשת להתחבר אליהם. ברור, אני מברכת על הזדמנויות כאלה שמאפשרות לי להיות בנתינה בקהילה שלי.

ברור, צריך שיהיו כמה שיותר מפגשים, צריך שיישמעו הקולות.

אבל בו בזמן אני תוהה – מה עם קולם של אלו שאינם בתלם? מהם ומה חלקם? ראוי? רצוי? מקובל? נשמע?

שמחתי לראות את הנקודה של 'סובלנות, קבלת האחר ומגוון אנושי' בתעודת הזהות הקהילתית שגובשה בתום האירוע. אבל נותרה בי התהייה (אולי כמו חברים אחרים ביחס לנקודות אחרות שעלו) – להיכן יוליכו את חמש המילים הללו? מה יהיה עליהן? ועד כמה הן באמת מתיישבות עם יתר העקרונות שקיבלו מקום הרבה, הרבה יותר גבוה מהן? המחשבות הללו מחברות אותי לקטע שנוסח על-ידי **ארנה קזין**, שהיא סופרת, מבקרת וכותבת, שבעצמה חווה 'שוליות' בהקשרים אחרים:

”חיים קהילתיים הם אולי ההפך מאינדיבידואליזם, אבל הם בהגדרה מושתתים על הומוגניות. היישוב הקהילתי מורכב מאנשים שהתקבלו אליו ומקבלים על עצמם את כלליו ומשום כך הם בהכרח מוציאים מן הכלל מגוון עצום של חריגים שאינם רצויים בקהילה.

וכן, חיי קהילה מצמצמים את המרחק החיוני בין אנשים, מקטינים את מגוון הסוגים האנושיים... וממילא מבטלים את ההיבטים הסובייקטיביים, הנפרדים והמשתנים שלהם. והיינו הן אם זו קהילה של אנרכיסטים, של חרדים, של לסביות, של חקלאים אורגנים או של תושבים בפרבר אמיד. המגבלה המדכאת והמצמצמת טמונה בעצם המבנה החברתי של קהילה, המתבססת על הומוגניות של תפיסות עולם, זהות של אינטרסים והזדהות חברתית מצומצמת” (ארנה קזין, מתוך: הקהילה העירונית – מודל של תרבות מיטיבה, בתוך: מרחק הליכה, הוצאת בבל, 2004).

נדמה לי שהתשובות בנוגע ל'סובלנות, קבלת האחר ומגוון אנושי' ולמקומם בניר דוד הן כמספר האנשים והקולות שנשמעו ב-29/4. אבל אני, בניגוד לארנה קזין, מאמינה בקהילה, ביכולתה לצמוח ולהכיל אינדיבידואלים ומגוון. עד שיוכח אחרת.

בוחרת לסיים במטפורה מעט מוזרה אך מאירת עיניים, של א.ד. גורדון (מתוך: מכתבים ורשימות, עמוד 160):

”...כללו של דבר: אם בקבוצה אתם רוצים או באיזו צורה שהיא, אל תראו בצורה מין חבית, שאתם נכבשים בה, נתמכים איש ברעהו כדגים מלוחים, ובזה אתם מסודרים יפה. בני אדם אינם דגים מלוחים ואין לסדרם בחבית סידור של קיימא. בני אדם יש בהם תנועה וחיים ועולם מלא”.

וסליחה לסמודי, שאולי חרגתי מהנחיותיה לעלון

שירה

יעל פרי – הסיכום שלי למפגש קהילה

ההתכנסות הייתה ללא ספק מושקעת מאוד. נראה שממש חשבו על הכול – קבוצות, מנחות/ים, כתבניות/ים, לוחות ואיך לא – גם אוכל וכיבוד ברמה גבוהה ונדיבה. הרצאת הפתיחה היתה מאוד מעניינת ומשם התכנסו הקבוצות. התחלנו ברשימות של מה עובד טוב בקיבוץ ומה מוצלח. משם המשכנו למה שדורש שיפור. אצלנו בקבוצה, הרשימה לשיפור היתה ארוכה יותר מהרשימה לשימור. אהבתי שאפשר להתבטא בחופשיות וגם כשהיו אי-הסכמות, הדיון היה נעים ומכבד. לאט-לאט רואים שכל אחת ואחד רואה וחווה את המציאות לפי עיניו. משם המשכנו לפעילות של דירוג האמירה "איחוד הסטטוסים יעזור לנו להגיע למצב של הסכמות". הדירוג היה מ-1 (לא מאמין בזה) ל-5 (זה הדבר הכי טוב לנו לטובת העניין). אני הייתי מאלה שעמדו ליד המספר 2 או 3.

איחוד סטטוסים – מ-1 עד 5

אינני רואה את איחוד הסטטוסים כצעד ראשון בדרך להגעה להסכמות ולאיחוד המעמדות. כפי שאני חווה את המציאות בקיבוץ, לצערי, אנחנו רחוקים מזה שנות אור.

דברים בסיסיים יותר נדרשים כתשתית על מנת להצליח לבסס מהלך שכזה: שקיפות של רשויות הקיבוץ, עמידה של רשויות הקיבוץ עצמן בהחלטות שהתקבלו בערוצים השונים (שיחות קיבוץ, תקנונים וכד') ומשם ציבור שלם שיחיה אותם ערכים והדדיות שאנחנו כה זקוקים להם. לי זה נראה שכל קבוצה (גיל, מעמד, מקצוע, תחום וכד') מרוכזת בעולמה ולא באמת מסתכלת קדימה בהקשר של קבוצות אחרות, במיוחד אלה ששונות ממנה. האם אנחנו באמת שונים כל כך זה מזה או שהצרכים שלנו די דומים בסך הכל: נראות, מקום, שייכות, נתינה ועוד?

חסרה לי ראייה קהילתית המבוססת על הדדיות על מנת לאפשר לנו להגיע לפריחה ולצמיחה לאורך זמן. משפט זה קיבל תוקף, לצערי, בשיחת הקיבוץ האחרונה בה דנו על בעיית החנויות במקומות שלא נועדו לכך ואושר תקנון מאד ייחודי המכיל סנקציות.

התעורר דיון שלווה בוויכוחים על מה שבסך הכול חשוב לכולנו – בטיחות הילדים שלנו ושאר האנשים. בטיחות היא צורך של כולם, אז איך זה כשמדובר בנוחות, פתאום ההדדיות נעלמת? חומר למחשבה על משהו פשוט יותר ויום-יומי, לפני שרצים לאחד סטטוסים. בסיום הפעילות, היינו צריכים להגדיר מהם הערכים הדרושים על מנת שנגיע למצב שבו הקהילה חיה על בסיס הסכמות. אני לא בטוחה שבאמת עמדנו במשימה. הרגיש לי כאילו היה קצת נתק בין המעבר מרשימה ארוכה של נקודות לשיפור לרשימה משמעותית של נקודות לשימור. המהלך היה מרענן ואיכותי אך נדמה לי שאנחנו רחוקים מאוד מהנקודה בה נצליח להיות מגוונים אך שווים (או הפוך).

מפגשי עבודה בקבוצות

"אך פגישה שכזאת..." – דליה יפה על מפגש קהילה

שישי בבוקר, שעה מוזרה להתכנסות הקהילה.
כבר מהכניסה לחדר האוכל מורגשת מין חגיגות שכזאת. בנות מחייכות מברכות בבוקר טוב, מדבקות תגים צבעוניים, יש סדר אני מרגישה.
מזנון ארוך ערוך בשלל צבעים, של כריכים ומעדני בוקר כיד המלך. חושבים על העיצוב.
האולם מתמלא בצעירים ומבוגרים הרבה מחייכים אחד לשני, יש ווייב של נינוחות וקירבה באוויר.
יודעת שמאחורי כל זה, הרבה ארגון מוקפד והרבה מחשבה. תנאים נהדרים לפתיחות ולהקשבה. יש מנחה נהדרת, יש מי שמתעדת כל מילה שנאמרת והעיקר – אפשר להגיד כמעט כל דבר.
לפטטנית כמוני יש בעיה, קשה לקצר, אבל האיזון המופלא של הקבוצה והיד המכוונת מנצח.
מספיקים ללבן בעיות, מתלבטים, מסכימים, מתנגדים, צוחקים ומתפלאים, ומכירים אנשים חדשים.
לפתע – כמו פיה מסתובבת לה דפנה ובזרועותיה תינוק/ת והיא מביטה בה/ו באהבה, משתאה על פלא הבריאה ומחייכת.

אם משהו נחרת בזיכרוני, ואקח אותו איתי, אלו לא המילים, אלא הרצון של רוב המשתתפים למצות את הצד היפה של החיים בקהילה למען הדורות הבאים. לא בכדי תיארתי את דפנה, זו התמונה. זכיתי בחוויה מהטובות בשנותי הרבות בניר דוד.

תודה

בדיקה העלתה שמדובר בתינוקת –
היא גלי, בתם של שירן ושי עדי

סיכום מפגש קהילתי - ניר דוד

יום שישי, 29.4.2022

מה היה לנו שם?

170 אישה ואיש, חברי קהילת ניר דוד, השתתפו במפגש הקהילתי, שעסק בזהות הקהילתית ובסיפור המשותף שלנו, ובסוגיות מרכזיות המעסיקות אותנו כקהילה.

בתחילת המפגש שמענו על נושא הזהות הקהילתית וחשיבותה, ולאחר מכן ישבנו בקבוצות מגוונות, בהנחיית נשים ואנשים מתוך הקהילה, כדי להקשיב ולבטא את הקולות המגוונים בקהילה ביחס לתחומים החשובים לנו, לערכים המובילים אותנו, ולנושאים שעל הפרק.

מה בסיכום?

דברים רבים וחשובים נאמרו במעגלים, וכולם נרשמו, ונקראו על מנת להכין סיכום זה. מתוך הצורך להתמקד ולרכז את הדברים העיקריים, מוצגות בסיכום זה הנקודות אשר זכו להתייחסויות למעלה מ-2 פעמים (כלומר – העסיקו מספר אנשים). המעוניינים להעמיק בחומר 'גולמי' יותר, מוזמנים לעיין בקובץ המרכז את הדברים שנאמרו במפגש (קישור בסוף המסמך).

מה אנחנו אוהבים בניר דוד וחשוב לנו לשמר ולחזק?

(מופיע בסדר חשיבות יורד, על פי מספר הפעמים שחזר על עצמו).

❖ תרבות חזקה, אוירה ומסורת קיבוצית.	❖ חדר האוכל כמרכז.
❖ יופי המקום, המרחב הקיבוצי, הנוי.	❖ מפגשים קהילתיים ושיח.
❖ חינוך קהילתי ערכי.	❖ הכבוד והטיפול בגיל השלישי.
❖ ערבות ועזרה הדדית.	❖ שירותי הבריאות.
❖ קשרים וחברות בין האנשים.	❖ סובלנות ופתיחות.
❖ תחושת שותפות, קהילתיות ואוירה טובה.	❖ ישוב צומח ומתפתח.
❖ גאות יחידה, שייכות ואהבה למקום.	❖ גודל קהילה המאפשר לשמור על זהות המקום.
❖ רב-דוריות.	

מה מפריע לנו בנר דוד וחשוב לנו לשנות?

(מופיע בסדר חשיבות יורד, על פי מספר הפעמים שחזר על עצמו).

❖ חסרה שותפות של הציבור, שקיפות והוגנות בקבלת החלטות ובבחירת ממלאי תפקידים.	❖ הניהול והמערכות לא תמיד פועלות בצורה מקצועית.
❖ חסרים כבוד להסכמות קהילתיות ועמידה בהחלטות.	❖ לעתים נקבעים כללים שלא ניתן לעמוד בהם.
❖ קיימים מתחים בין קבוצות וסטטוסים, ובהתנהלות בהתאם.	❖ תפקידים המאוישים על ידי אנשים מבחוץ, וראוי היה שיאוישו על ידי אנשים מהקהילה.
❖ חסרים היכרות וקשרים משמעותיים בין קבוצות אוכלוסייה שונות.	❖ מקום לעסקים קטנים.
❖ חסרה התייחסות ותמיכה לגיל השלישי.	❖ הכניסה לקיבוץ - לא בטוחה.
❖ אין המשכיות להנהגה, דור צעיר המחויב לקחת חלק בעשייה וגם במוסדות.	❖ אדישות של הציבור, אין מספיק לקיחת אחריות ומעורבות בקבלת ההחלטות.
❖ נסיעה במדרכות ובדשאים.	❖ יהירות – בתוך הקהילה וכלפי חוץ.
❖ חסרים סובלנות, קבלת האחר, הכלת דעות שונות, התמודדות עם סוגים שונים של אנשים ורצונות.	❖ שיח לא מכבד בעת ביקורת, חוסר פירגון.
❖ אין איזון נכון בין צרכי הקהילה וצרכי התיירות.	❖ חוסר איזון במיסוי סטטוסים שונים ביחס למטרות השימוש בכספים.
	❖ חוסר פתיחות לשינויים.
	❖ מבנה ארגוני לא ברור.
	❖ יש צורך בהגדרת גבולות האחריות והסמכות בין המוסדות והפרט בתחומי חיים שונים.

ערכים / אבני יסוד שאנו רוצים לקבוע בתעודת הזהות של ניר דוד לשנים הבאות:

❖ ניהול: ראיה רחבה, תכנון, שקיפות, תהליכים	❖ אחריות אישית ומעורבות בקהילה.
❖ מקצועיים, שיתוף ציבור בקבלת החלטות.	❖ התחדשות מנהיגות מקומית.
❖ כבוד להחלטות משותפות ועמידה בהן.	❖ חברות ואכפתיות.
❖ ערבות ועזרה הדדית.	❖ תחושת שייכות.
❖ חינוך קהילתי ערכי.	❖ כבוד ודאגה לגיל השלישי.
❖ ישוב יפה ומטופח.	❖ כבוד לפרט.
❖ תחושת שותפות.	❖ יוזמה ופיתוח הזדמנויות.
❖ סובלנות, קבלת האחר ומגוון אנושי.	❖ תשתיות מתפתחות.
❖ תרבות ושימור מסורות מדור לדור.	❖ תרומה ומעורבות בחברה הישראלית.

איחוד סטטוסים – מה יש לנו להגיד על זה?

שמענו בדיון מגוון דעות. לפניכם כמה משפטים שעלו (בצורה זו או אחרת) מספר רב של פעמים:

- ❖ חשוב לעשות את המהלך, כדי שנתנהל כקהילה אחת עם אינטרסים משותפים, חובות וזכויות דומות, משאבים משותפים ויכולת השפעה.
- ❖ חשוב לעשות את המהלך לחיזוק תחושות השותפות והשייכות.
- ❖ לא ברור למה הכוונה ב"איחוד סטטוסים", יש חוסר ודאות רב.
- ❖ קהילתיות לא קשורה בהכרח לסטטוסים, וזה לא המהלך שיפתור את הבעיות.
- ❖ דאגה לגבי שוכר הדירות, או מי שלא יכול לבנות בית.
- ❖ חששות (של כל הסטטוסים) משינוי מצב אישי, מהשלכות כלכליות.
- ❖ חששות של מי שאינם חברים כיום - ממעורבות של הקיבוץ בפרטיות או בנושא השכר.
- ❖ המהלך חשוב למען ההמשכיות והדורות הבאים.

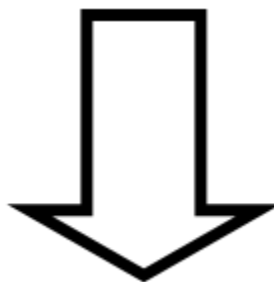
מערכות קהילתיות

באופן כמעט גורף, הוגדרו מערכת החינוך הקהילתי, מערכת הבריאות והגיל השלישי, והתרבות כמערכות שיש להן ערך קהילתי וחשיבות רבה עבור הקהילה.

לצד זאת, המסרים הבאים הודגש ברוב הקבוצות:

- ❖ ברור שהמערכות האלו חשובות לקהילה, ויחד עם זאת הן מורכבות, וצריך להיות בהן איזון בין אחריות קהילתית ואחריות (המתבטאת גם בתשלום) המשתמשים.
 - ❖ המערכות האלו (כמו מערכות נוספות) הן חלק מהאיכות והחוזקות של הקהילה.
 - ❖ התרבות היא מערכת פחות מורכבת, וכזו המשרתת את כלל האוכלוסייה לאורך השנה, ולכן מתקיימת ממסים ו(בדרך כלל) לא מתשלום ישיר של המשתמשים.
 - ❖ גם מי שאין לו ילדים / נכדים בקיבוץ, ומי שאין לו הורים / סבים וסבתות בקיבוץ – חשוב לו שיהיו מערכות קהילתיות כאלו.
 - ❖ יש לזכור שבסופו של דבר – יש תחומים חשובים רבים בקהילה: צריך לעשות סדרי עדיפויות, להבין את המחיר של כל בחירה, ולקבל החלטות אחראיות.
- הערות נוספות שהועלו בעניין החינוך:** יש לחזק תרומה לקהילה ומעורבות חברתית של ילדי החינוך, וכמו כן לשלב מסורות קיבוציות נוספות בחינוך.

אז מה עושים עם כל זה??

אז מה עושים עם זה הלאה?

- ✓ **תעודת זהות קהילתית** – הצוות יעבוד על ניסוח, בהתאם לדברים שעלו מהציבור, ויציע מסמך יסוד לדיון ציבורי ואישור, כבסיס להמשך התנהלות בתחומי הקהילה השונים.
- ✓ **איחוד סטטוסים** – בחודשים הקרובים יתקיימו מפגשי הסברה ושיח על טיוטת הצעה: יוענק לציבור מידע מפורט, יאספו התייחסויות ושאלות, ולאחר התאמות – תוצג הצעה להחלטה.
- ✓ **חינוך** – צוות החינוך מעמיק בימים אלו את בירור עבודת המערכת, בדגש על הערכים אותם היא מובילה ומודל הפעלה בהתאם לרצונות וצרכי הציבור.
- ✓ **הבריאות והגיל השלישי** (שתי מערכות נפרדות, אך קשורות) – נבנית תכנית עבודה מתחדשת, בהתאם לצרכים העולים, עם כניסת מנהלת חדשה לתפקיד.
- ✓ **הנהלה** – חלק מהנושאים שהועלו נמצאים כבר כיום בעבודה:
 - בחירת ממלאי תפקידים בקהילה ובעסקים – בשבוע הקרוב יוצג נוהל לאישור הציבור.
 - התמקצעות המנהלים – נבנית תכנית, בהובלת מנהלת מש"א, אשר תתחיל בסדנת שירות המתוכננת לשבועות הקרובים.
 - נוהל פרסום פרוטוקולים והחלטות – נבנה במזכירות ויעבור ליישום בשבועות הקרובים.
- ✓ במקביל, תיבנה תכנית עבודה הדרגתית ביחס לנושאים שעלו, ביניהם: תהליכי קבלת החלטות ושיתוף ציבור, עמידה בהחלטות, קשרי קהילה-תיירות ונושאים נוספים.

את כל אלו נמשיך להוביל מתוך שיח עם הציבור, ותמיד ניתן לפנות אלינו בשאלות והארות.

תודה למי שהתגייסו להצלחת המפגש בהנחיה וברישום, בפרסום ובלוגיסטיקה

ותודה לכולכם על השותפות בתהליך!

צוות גיבוש הסכמות:

אמיר גלמן, בועז ויטמן, זהר טובין-נוימן, מיכל בז'רנו, מליסה גופר, יואב להב, שירי פירדמן, הילה דגני, יפתח רצון, עומר כהן, לביא מאירי ואלה פרג-מורגן

**** המעוניינים להעמיק בחומר 'גולמיי' יותר, מוזמנים לעיין בקובץ המרכז את הדברים שנאמרו במפגש:**

https://drive.google.com/file/d/1SLOKR_HyuSGfJkg8T6pEMwuslnH5zKbs/view?usp=sharing

תרבות בקהילה

מירי דגן – על הטקס בערב יום השואה תשפ"ב

מדי שנה אנחנו מקיימים את הטקס החשוב הזה לזיכרון השואה והגבורה, ובכל שנה אנחנו מנסים לתת לו צביון מיוחד, ולשמור על כבודו ורמתו הגבוהה.

אנחנו מבקשות להביא את סיפורם האישי של חברים מקיבוץ ניר דוד או של אנשים הקשורים למשפחות החיות בקהילה שלנו. כשאנו פונות אל המשפחות ומבקשות מהן חומרים, אנחנו מגלות שהעיסוק בזיכרון אודות בני משפחותיהם מתקופת השואה כלל לא פשוט להן ומרגש אותן מאוד. הן עוברות תהליך מרגש של התקרבות לעבר ולאנשים שחיו בו.

ובכל שנה אנו מגלות סיפורים חדשים.

השנה הצוות בחר להביא את סיפורם המופלא של אליהו שפיר ובן מאירי, דרך ברכה שכתבה עדנה, בתו של בן, לנישואי בתה, נכדתו של בן, עם בח"ל, נכדו של אליהו.

נוסף לכך השתדלנו כי תוכן הערב יהיה כולו משלנו, החל מהדלקת הנרות לזכר משפחות שחיו בקיבוץ והדלקת נר לזכרם של כל הנספים ממשפחות הקהילה, וכלה בהשתתפותם של צילי פרי, יואב שטילרמן, יערה ואדווה וגנר בחלק המוזיקלי של הערב.

כבשנה שעברה, גם השנה שילבנו במהלך הערב הרצאה, ולאחר הטקס שמענו את הרצאתה המאלפת של יהודית בז'רנו על ביזת האמנות בשואה.

צוות הטקס כלל את כרמית נגלר, מיכל בז'רנו, הילה דגני ומירי דגן.

עזרו לנו מאוד יהודית איל וגלי עסיס.

אנו רוצות להודות לכל מי שנתן ידו לקיום הערב, ובמיוחד לעדנה בשן-מאירי ומירי כפרי-שפיר.

לקראת שנה הבאה אנחנו רוצות להרחיב את הצוות ומזמינות אנשים להצטרף אלינו ולתרום מרעיונותיהם ומיכולתם.

אסנת דגני – ערב יום הזיכרון תשפ"ב

ערכנו את ערב יום הזיכרון, תוך שימת דגש על נופלי מלחמת ששת הימים, שהשנה מלאו 55 שנים למותם: גיורא אשכנזי, אהוד רפמן ואריה סושקס.

כמו כן, צוין השנה באופן מיוחד זכרו של עוֹדֵד גולומב שהשנה מלאו 20 שנים לנופלו במבצע "חומת מגן". את זכרו העלו שנים מחבריו שלחמו איתו בג'נין.

גם השנה לא עמד לרשותנו בית התרבות ונאלצנו להתארגן לטקס בחדר האוכל. ניסינו כמידת יכולתנו לערוך את חלל חדר האוכל, כך שיספיק מקום לכולם ויהיה ניתן לראות ולשמע בנוחות המירבית מכל פינה באולם.

נגה תמיר ז"ל שליוותה אותנו שנה בשנה בשירה ונגינה, הלכה מאתנו והשאירה חור ענק שיש למלא. ארנון אנוך הסכים לקחת על עצמו את ההפקה המוזיקלית של הערב ועמד בה באופן יוצא מהכלל, עם להקה אד-הוק שהוקמה במיוחד, וליוותה במוזיקה ערבה את הטקסטים.

אני מבקשת להודות לכל העושים במלאכה, לצוות הנהדר של ערב יום הזיכרון, למנגנים ולשרים, לקריינים ולדוברים ולכל אלה שמאחורי הקלעים.

חג העצמאות תשפ"ב – בתמונות

לרגל חג העצמאות, נביא בעמודים הבאים את סיפור שירותן הצבאי של כמה מנשות ניר דוד

- מעלון המשק, שנת 1956, רשמים מסיום קורס מ"כיות של הבנות הראשונות
- ריאיון עם גלי אזולאי, לרגל שיחרורה מצבא קבע כמ"פ בחייל שמירת הגבולות

ינואר 1956, עם המ"כיות שלנו

השבוע סיימו קורס של 3 חודשים למדריכות ח"ן: דליה יעקובי, נועה מוזר ועמירה יכין. הוריהם חזרו נלהבים מטקס הסיום וזה מה שסיפרו.

בהגיענו למקום קיבלנו תכנית ערוכה יפה והכל התנהל כפי שהיה כתוב. הבנות התאמנו אותה שעה ונערכו למסדר. בשעה 3 בדיוק נערך המסדר ל-30 בנות במדים, נושאות רובה, דיגלו את נשקן ומפקדת הבסיס קיבלה את המסדר.

החלק השני היה מפגן הישגי כושר גופני. בבגדי קרב, חגור וכובעי פלדה, הפגינו הבנות את יכולתן תחת מטר "אש" ממכונת ירייה ורימוני יד בעוברן על חומות ותחת גדרות תיל במהירות מקסימלית. הרושם היה גדול וזריזות הבנות הוכחה מעל לכל ספק. הן הגיעו ליעד עייפות ומיוזעות למרות היום החורפי, מיהרו למקלחות ונפגשו עם ההורים בביתן מיוחד וחגיגי עם מפקדת הבסיס דינה וָרט.

הפגישה הייתה לבבית וההתרשמות מהמפקדת הייתה עמוקה. דינה וָרט המפקדת היא אחות לשעבר בבית החולים בעפולה, מפעילות ההגנה ומהיחידות שנשארו על משמר חינוכן הצבאי של בנות הדור הצעיר כפי שציינה בדבריה בהדגישה את חשיבותן של הבנות בצה"ל כשומרות על המוראל החברתי [הדגש שלי, ס.י.]. המפקדות, חניכות ח"ן צעירות, כמעט כמו החניכות, מחונכות לראות בכל טירונות לא מספר אדם. ברוח זו חונכו גם המפקדות החדשות. הורי החניכות הביעו את התפעלותם מהכושר שרכשו הבנות בזמן כה קצר ומהאווירה הלבבית של הפגישה.

אחרי השיחה עברו ההורים לאולם התערוכה בו הוצגו הדגמות של החומר הנלמד: כלי נשק שונים, צורות לחימה, מפות טופוגרפיות, ובמרכז שולחן "המשחקים האסורים" – תערוכת עבודות היד שנעשו על ידי הבנות בשעות הפנאי המועטות [הדגש שלי, ס.י.].

ליד שולחנות ערוכים נסבו ההורים והבנות לארוחה חגיגית ובשם החניכות אמרה דברים רבי רושם פועה אורן ממזרע. התכנית האומנותית כללה מסכת יפה מחיי צה"ל, התעמלות עם רובים, מחול יפה ועליז, מקהלה שעמדה על רמה גבוהה בניצוח חניכת הקורס, אופרה על הווי שלושת החודשים. כל התכנית בוצעה על יד החניכות עצמן. במצב רוח מרומם חזרו ההורים הביתה אחרי המפגן הצבאי הראשון.

אוגוסט 1955 – הבנות הראשונות של תל עמל מתגייסות לצבא
רוכנות מימין: דליה יעקובי, תמר גרובר, יעל דויזדון
עומדות מימין: נעה מוזר, אורה שורר-שפר, נירה רשקס, עמירה יכין-רבטל
הצילומים מהאלבומים של דליה יעקובי ועמירה רבטל

ב-16.1.1956 התקיים בסרפנד (היום צריפין) טקס סיום של קורס מ"כיות

דינה ורט מפקדת הבסיס עוברת על פני המסדר. ראשונה בשורה דליה יעקובי

אימון מסלול מכשולים – עמירה יכין-רבטל עוברת קיר, קורס מ"כיות

במסגרת סדרה בשטח
דליה יעקובי בלבוש הסוואה
חולות נבי-רובין, קורס מ"כיות

ריקוד אומנותי
בערב הורים לסיום
קורס מ"כיות
עמירה יכין-רבטל
ראשונה משמאל

ריאיון עם גלי אזולאי, עם שיחורורה מצה"ל

מראיינת – סמדר יחיאלי

ספרי על השירות הצבאי שלך ועל ההתפתחות המקצועית שלך.

התגייסתי בנובמבר 2015 לגדוד קרקל. לאחר 8 חודשים של טירונות ואימון מתקדם יצאתי לקורס מ"כים. לאחריו פיקדתי על מחזור טירונים (גם כן 8 חודשים), ומשם יצאתי לקורס קצינים. בסיום הקורס חזרתי כמפקדת מחלקה על מחזור חדש של טירונים. משם עברתי לפקד על שני מחזורים של קורס מ"כים. מכאן עברתי לתחום אחר והייתי קצינת מבצעים של חטיבת פארן. בשלב הבא יצאתי לקורס מ"פ. כמ"פ פתחתי מחזור טירונים חדש (אוגוסט 20) ומשם עברתי לפקד על פלוגה מבצעית בגדוד ברדלס, עד שהשתחררתי לאחרונה. סה"כ שירתתי שש וחצי שנים.

ספרי על גדוד קרקל.

קרקל הוא גדוד אחד מתוך ארבע, שיחד מרכיבים את **חיל הגנת הגבולות** (שלושת הגדודים הנוספים הם ברדלס, אריות הירדן ולביא). זהו חיל מעורב, משרתות בו לוחמות לצד לוחמים שירות קרבי. הבנות מתנדבות לשרת בחייל הזה, הבנים משובצים אליו כשירות קרבי לכל דבר. בגדוד מעורב יש מורכבות רבה. מראש מספר הלוחמות גדול בהרבה על מספר הלוחמים והנתון הזה יכול לפגוע במוטיבציה של הבנים. אצל הבנות ניתן למצוא מוטיבציה גבוהה במיוחד; הן נלחמו להגיע לקרבי, אבל ניתן גם למצוא בנות שהתגייסו לגדוד מהסיבות הלא נכונות: "כי זה מצטלם יפה". לכן יש לא מעט הדחות. בלי קשר, על פי חוק, אני מחוייבת להדיח 14% מהבנות בסוף הטירונות. חלקן עובדות לתפקידים אחרים ואחרות נמצאות בלתי מתאימות. הידיעה הזו שומרת על מתח במהלך הטירונות וגורמת לחיילות להיות יותר טובות. מהבנים אני מחוייבת להדיח בסוף הטירונות 12%. כמפקדת טיפלתי בהרבה חיילים שהיה צריך להדיח אותם. הדחה יכולה להיות משבר גדול לחייל, בעיקר אם הוא לא מתאים ובכל זאת מתעקש להישאר. צריך לטפל בנחישות וברגישות כדי שהחייל לא ירגיש את עצמו ככישלון.

הגדוד ששרתי בו תפס גזרה אחת בגבול מצרים: מאיזור ניצנה במערב ועד איזור הר שגיא, סה"כ כ-100 ק"מ, מתוכם הפלוגה עליה פיקדתי תפסה מקטע של 30 קילומטרים. העבודה היא בט"ש (ביטחון שוטף): כוללת פתיחת ציר פעמים ביום, שמירה ונוכחות לאורך הגבול כדי למנוע הברחות וכניסה של אנשים שלא צריכים להיכנס. העבודה בשיתוף גששים ותצפיתניות.

זו עבודה שוחקת בגלל שהיא רוטינית, הרבה שעות בשמש. החיילים מסתובבים עם נשק וחגור מלא. היציאות הביתה לא משהו, "אוכלים" הרבה מאוד אבק.

ההיתקלויות בגזרה יכולות להיות פח"עיות (פעילות חבלנית עוינת) ויכולות להיות פליליות. אנחנו לא יודעים לסווג את ההיתקלות, עד זמן האירוע. מרבית ההיתקלויות הן עם מבריחי סמים ולא של פח"ע. יש פעילות ערה של מבריחים ממצרים, שזורקים את הסמים מעל הגדר. כאן מחכים להם בדואים שאוספים את הסחורה ונעלמים במהירות רבה במרחבי הנגב. לצערי אני יכולה להגיד כי את מרבית ההברחות אנחנו לא מצליחים לתפוס. הסמים שעוברים ממצרים הם בד"כ סמים קלים, בעוד שההברחות מירדן הם של סמים קשים.

ההיתקלות פלילית יכולה בבת אחת להפוך לפח"עית אם המבריחים מגיבים בירי. הייתי נוכחת בשתי ההיתקלויות ליד הגדר שבה ירו עלינו, כך שהעבודה הזו יכולה להיות מסוכנת.

מה כלל התפקיד שלך כמ"פ?

התפקיד שלי היה גם לתפוס את גזרה בצורה הכי טובה שניתן (יצא לי לפקד גם על גזרה בגבול ירדן, ועל מקטע בגבול עזה), וגם לנהל את כל הקשור בכוח אדם; לדאוג לחיילים שיקבלו את כל המעטפת, כולל הוצאה שלהם לקורסים שונים. היו לי 100 חיילים והכרתי את כולם.

הציעו לך להישאר בצבא, ובאיזה תפקידים?

יכולתי להמשיך באותו מסלול: להפוך לקצינת אג"מ, סמג"ד, מג"ד, או לעבור לתפקיד מטה. בחרתי לסיים כי הרגשתי שמיציתי, שנתתי כל מה שאני יכולה, ועכשיו אני רוצה לחוות משהו אחר.

גלי עם כפיר פישר – הנהג שלה

איך את תופסת את שירות הנשים בצבא? האם לנשים קשה בצבא? האם עדיין יש הפליית נשים בצבא?

באמונה שלי, ואני יודעת שרבים לא יסכימו איתי, נשים צריכות להיות משולבות בכל התפקידים בצבא, אם הן מסוגלות לעמוד בתנאי הפתיחה. כרגע הרבה תפקידים לא פתוחים לנשים, וזה לדעתי חבל. על פי מה שאני מכירה, על פי מה שחוויתי, בנות מסוגלות למלא כל תפקיד, גם מבחינה פיזית וגם מבחינה מנטלית. כן, גם לקחת חלק בקרב.

היחס לנשים אינו תמיד תקין. חלה עליהן כל הזמן חובת ההוכחה, בניגוד לבנים. למשל, בקורס קצינים (שהיה מעורב) התייחסו אלינו בהתחלה בחוסר אמון. היינו בצוות 15 חיילים, מתוכן 3 נשים. הבנים לא הכירו עד אז שירות משותף והיה להם קשה לקבל אותנו. בסוף סיימתי מצטיינת, אבל כל הזמן היינו צריכות להיות הכי טובות, אסור היה לנו להישבר, אסור היה להוריד את הרגל לרגע מהגז, בניגוד לבנים שכן הרשו לעצמם להישבר, או לקחת הפסקות.

איזה מסר את רוצה להעביר לבנות שרוצות להגיע לגדוד מעורב ולחייל קרבי?

המסר שלי: מחכה לכן שירות קשה ומשמעותי. צריך להגיע אליו מוכנות, גם פיזית וגם מנטלית. והכי חשוב: לבוא רק מהסיבות הנכונות. לא בגלל שזה מצטלם יפה, או בגלל שידברו עלי ויגידו שאני לוחמת. להיות לוחמת נראה נוצץ מבחוץ, הירואי, אבל בפועל זה לא ככה. אני הלכתי לקרקל כי האמנתי שבנות צריכות להיות בכל מקום, בגלל שהאמנתי שזה הזמן שלי להגן על המדינה שלי, לא כדי שיראו אותי. כבר בכיתה ח' ידעתי שאני רוצה להגיע לתפקיד פיקודי. זה בער בי; חיפשתי באינטרנט מהם התפקידים הקרביים הפתוחים לבנות, וכך התבייתתי על קרקל. ידעתי מה עומד מאחורי הבחירה שלי, לכן לגבי לא התפתח הפער בין הדימוי למציאות, שעשוי להפיל חלק מהבנות.

לסיום, במה תרם, שינה אותך השירות הצבאי?

קודם כל, השירות חיזק אותי מאוד מנטלית. התמודדתי עם אירועים שלא הייתי נתקלת בהם במקום אחר. השירות איפשר לי להיפגש עם אוכלוסיות מגוונות, ולהיפתח אליהן. הייתי חייבת להסתדר עם אנשים שהם שונים ממני. זה גרם לי להיפתח יותר, לתקשר טוב יותר. כמפקדת רכשתי כישורים וכלים לנהל מצבים מורכבים תחת לחץ.

בטקס הפרידה וחילופי מ"פים

גלי השתחררה בדרגת סרן, בדרך הייתה מצטיינת רמטכ"ל, ועכשיו היא נחה (משימה לא קלה בכלל), ומכאן.... הכל פתוח.

מה את מאחלת לעצמך בפרק החדש?
למצוא את הכיוון שמתאים לי ולעסוק במה שאני אוהבת לעשות.

מה נאחל לך? אימא בתיה מאחלת לך שתלמדי להשתמש בזמן שלך ולא של הצבא.

וממני – ברכות חמות, ובהצלחה בכל.

עוד תרבות בקהילה

דגנית פרג-סברנסקי – תרומת הדיירים בבית הבריאות לחג השבועות, תשפ"ב

השנה את הפרחים על חבילות הקש בטקס
הביכורים נכין אנחנו במו ידינו.
לשם כך פתחנו "מפעל חמניות": מכינים
חמניות מבד לָבֵד. לכולם יש תפקיד: גזירת
העלים, תפירה, מילוי הכרית בצמר גפן, חיבור
עלי הכותרת לכרית וצביעת הגבעולים. אין רגע
דל והסיפוק גדול.
תודה לזהר דגן על הכנת החמנייה לדוגמא.

"בחג שבועות תעשה לך" ...
 ביום שישי ד' בסיון תשפ"ב, 3/6/2022
 בשעה 17:45
 נערוך על דשא המרפאה את
טקס חג הביכורים
 חג שמח - מצוות החג

ועוד מחכה לנו:

עיצוב המודעה: יעל הלפרן-קרוגר

פרטים יפורסמו בהמשך

ברכות לחנן יחיאלי (הבן יקיר לי) שסרטו "סבתא" התקבל לפסטיבל הקולנוע דוקאביב (יוקרן בפרימיירה ביום שלישי הקרוב) וישודר בערוץ yes דוקו.

חנן מספר על הסרט:

עבור סבתא שלי מרים, הקיבוץ היה תמיד במרכז תשומת הלב. ספק אם היא חשבה שפעם אחת תהיה היא במוקד תשומת הלב בקיבוץ. לפני כעשור שנים צילמתי סרט על סבתא, עת התחוללה דרמה גדולה בביתה הקטן. היא הגיעה לשלב הקשה בחיים בו עליה להכניס מטפלת זרה לביתה, לעבור לבית הבריאות, ולהתמודד עם הפרידה מהבית – הפרידה מהמוכר.

בשנים ההן אחרוני בני דורה (חברי ההשלמה), עברו תהליך דומה. סבתא הייתה האחרונה מבניהם שנשארה בביתה, וצפתה בהם בעודם עוברים לבית הבריאות. היא כאבה מאוד את מצבם, וראתה בהם מראה למה שצופן לה העתיד. בסרט נראים למספר דקות דיירי בית הבריאות, איש מהם אינו בחיים היום. אני מקווה שלבני המשפחה זו תהיה דרישת שלום מרגשת מיקריהם.

את העמוד הזה, במיוחד בפלטפורמה המקומית, רצוני להקדיש לכמה אנשים מהקיבוץ שהיו חלק מתהליך היצירה.

ראשון לכולם: **אייל צרפתי** שליווה את הפרוייקט ממש מראשיתו. הוא היה הראשון שדחף לערוך את החומרים לסרט. במהלך העשור האחרון (חרף כמה הפסקות ארוכות באמצע), נפגשנו שוב ושוב, בניסיון לפצח את התסריט. צפינו בעשרות שעות מחומרי גלם, שוחחנו, ודייקנו את המהלך העלילתי.

אייל – אתה מאנשי התוכן והיצירה הדוקומנטרית הגדולים בארץ, כך אני חושב. שוב ושוב הדהמת אותי באיזו רגישות וחכמה ניגשת לחומרים בעודם נשזרים לסיפור אחד. אתה היית האדם שידע תמיד לעשות סדר בתוך ים שלם של בלאגן. בדיוק מופתי, לפעמים אפילו במשפט אחד: להצליח להגדיר מה הבעיה ולהציע לה פתרון.

כולנו אוהבים לשמוע סיפורים טובים, אייל הוא האדם שיודע איך מספרים אותם נכון.

מבקש להודות גם **לחן שלם** שחשף אותי לראשונה כמו רבים אחרים בקיבוץ לעשיית הקולנוע העלילתי. כילד הלכתי כחולם אחרי צוות ההפקה, המצלמות והפנסים שמילאו את הקיבוץ בסרטיו של חן. זה היה מפגש ראשון ומלהיב עם העשייה הקולנועית העלילתית.

לאיתי חן ברייר שהייתה מורתי הראשונה לצילום סטילס ממש בראשית הדרך. אתי הפגישה אותי לראשונה עם המצלמה, ולימדה אותי להתבונן מבעד לעדשה.

תודה רבה גם **לדודו ליבני והגר סולומון** שצפו בסרט מספר פעמים בשלביו הגולמיים השונים. להערות שלהם היה משקל חשוב.

לסיום לא נשכח להודות **לשלומית חרמוני** ששימשה ככפילה בסצנה בסרט (נראה מי יזהה בצפייה), **וליהודית זמיר** שהקלנועית שלה עבדה "שעות נוספות".

ביום חמישי, 24.06 בערב נערוך לקיבוץ הקרנה של הסרט על הדשא מול בית תרבות. קוראי העלון מוזמנים להקליק כאן [לצפייה בטריילר](#) ולעקוב אחר עמוד הפייסבוק של

הסרט: [סבתא SAVTA](#)

אנשים בקהילה

לירון ויטמן מראיינת את אורית אנוך

גילוי נאות – אנחנו בנות כיתה – קבוצת שיזף המעולה. חזרנו שתינו לעמק ולקיבוץ עם הקמת המשפחה, לטעת שורשים ולחיות במקום עם תחושת שייכות. אז אחרי מעל 40 שנות חברות, וכבר מעל עשור שאנחנו חיות שוב בקיבוץ של ימינו, חשבתי שהגיע הזמן לעצור לדבר רגע על החיים בקיבוץ בגלגול הזה.

כמה שנים את בקיבוץ (בגלגול הבוגר שלך)?

עזבתי אחרי הצבא לטייל בעולם ובארץ, הכרתי את ארנון בעבודה משותפת באילנ'ס כשגרנו בתל אביב, למדנו יחד במכללת רופין וחיינו בעמק חפר. כשהתחתנו אחרי מעל עשור מחוץ לקיבוץ, הבנו שהקצב של המרכז כבר לא מתאים לנו ואנחנו רוצים הביתה – אז בשנת 2010 חזרנו הביתה לחיות בקצב הטבעי שלנו.

בדיעבד את שלמה עם ההחלטה לחיות כאן?

לגמרי! אני מאוד אוהבת את החיים בניר דוד. את השלווה שיש כאן, את המשפחתיות. אני מוקסמת מלראות את ילדיי הולכים בשבילים בהם אני הלכתי בתור ילדה – מעמיקים שורשים כדור רביעי בקיבוץ. מתרגשת כמו ילדה כל פעם שאחד מהם שר לראשונה את "תל עמל ברב עמל". התחושה של לחיות במקום שאתה מרגיש אליו שייכות עמוקה היא Priceless.

את גם עובדת בעסק של הקיבוץ. איך זה לעבוד בתוך הקהילה והקיבוץ?

אני עובדת בתיירות ניר דוד כבר 11 שנים בתפקידים שונים בתחום השיווק. כיום אני מנהלת השיווק של הארגון. בשנים האחרונות אני מרגישה שהתיירות היא גוף מאוד חושב, גמיש, יצירתי, מתפתח וצומח תוך מודעות והקשבה לסביבה שבתוכה הוא מתקיים, גם הארצית וגם המקומית. הוא מתקדם ומתפתח לכיוונים טובים ומעניינים תוך חשיבה רחבה על כל ההיבטים. העבודה שלי מאוד מעניינת ומגוונת, ואני מאוד גאה לעבוד בארגון שהוא מוביל בתחומו בארץ.

להיות חברת קיבוץ שעובדת בתוך עסק שאתה בעצם גם בעל הבית שלו, זה מאוד מספק ויחד עם זה גם מורכב, במיוחד בעסק שמחובר ריגשית ופיזית לקהילה ולקיבוץ. כל זה נהיה עוד יותר מורכב בשנתיים האחרונות כשניר דוד הפכה למותג שכל אדם בארץ מכיר.

איך עברו עליך ימי הקורונה, בכל זאת 3 ילדים קטנים, קריירה והרבה חוסר וודאות באוויר?

אי וודאות כמו על כל העולם. מעבר הלוך ושוב מ-100 ל-0 בעבודה ובבית. המון אתגרים של פעם ראשונה. וגם גילוי של עוצמות וכוחות מטורפים – אישיים, משפחתיים, קהילתיים, ארגוניים. תקופה מתמשכת שהיא שיעור בגמישות ויעילות מה הן.

אי אפשר להתעלם מחג השבועות שמחכה כבר מעבר לפינה... מה את זוכרת מחג השבועות בחברת הילדים?

תמיד אהבתי את שבועות. גם כילדה. למרות הלחץ מלרקוד עם יונים ולהעביר את כל החיות במשק לביתנים – רק לעבור את זה בשלום...

כיום החג מעלה בי זיכרונות ומחבר אותי מחדש לעוצמתה של קהילה. מרגש כל פעם מחדש.

ומה את מאחלת לעצמך, לקיבוץ, לקהילה, לתיירות לשנים הבאות?

לעצמי אני מאחלת לחיות בשקט פנימי, לעצור להריח את הפרחים כמה שיותר ולזכור ליהנות מהדרך עם המשפחה המדהימה שלי. להיות בהתפתחות מתמדת, להמשיך לעשות מה שאני אוהבת ולחיות במקום שאני אוהבת ומחוברת אליו רגשית. ולכולנו שנדע לקבל את האחר, את השונה ואת הזר, לקבל את השינויים ולדעת שאפשר לצמוח מתוכם לדברים טובים ומופלאים.

אני שמחה מאוד ביוזמה של לירון, ומציעה לגלגל אותה הלאה: מי שרוצה לראיין חבר, עמית, שכן, בר-פלוגתא (שזה אומר אדם בעל עמדות שונות) או אדם אחר שהיה רוצה להכיר, מוזמן לפנות אלי. סמדר יחיאלי

מזל טוב

בית 10

שי ואן רסבורג-ידיד בית 10

שי המתוקה

כשמך כן את, מתנה מופלאה!

במלאות לך 10 אביבים

נאחל לך, אנו ההורים,

שתמשיכי לגדול ולצמוח

ובחיוך ועיניים יפות לזרוח.

אושר, שמחה ואהבה בכמויות

ותדעי שרק אם תרצי – כל חלום

יכול לקרות!

מזל טוב, נשיקות וחיבוקים.

אוהבים אבא, אמא ועדן

רק נולדו

נטע קפלן נולדה ב-19.5.22 י"ט אייר לראובן קפלן ולמעין מפעי
[שוכרים בהרחבה]

מזל טוב

גאיה קקון נולדה ב-22.5.22 לטל ועמית, נכדה של שולמית ודני

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו

בחודש מאי אייר – סיון

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
סבינקה שפנוב	13.05.1945	א' סיון תש"ה
אהרון זלוטניצקי	14.05.1964	ג' סיון תשכ"ד
דני בהיר	10.05.1966	כ' אייר תשכ"ו
יצחק חמצני	20.05.1972	ז' סיון תשל"ב
מינקה לוז-הורביץ	12.05.1984	י' אייר תשמ"ד
חשק (יחזקאל) פרנקל	23.05.1989	י"ח אייר תשמ"ט
אלה שפיר	18.05.1991	ה' סיון תשנ"א
נח אשכנזי	28.05.1992	כ"ה אייר תשנ"ב
יפה ארזי	04.05.1994	כ"ג אייר תשנ"ד
בולק פרי	03.05.1997	כ"ו ניסן תשנ"ז
וילק (זאב) קרונלנד	05.05.1997	כ"ח ניסן תשנ"ז
הרי מורגן	15.05.2003	י"ג אייר תשס"ג
יהודית סושקיס	07.05.2005	כ"ח ניסן תשס"ה
רחל לוריא	02.05.2010	י"ח באייר תש"ע
חדווה אייכנוולד	15.05.2013	ו' סיוון תשע"ג
פרומה סטולר	11.05.2015	כ"ב אייר תשע"ה
נאוה מידה	25.05.2015	ז' סיוון תשע"ה
יעקב ארנר	01.05.2017	ה' אייר תשע"ז
טובה גלזר	20.05.2017	כ"ד אייר תשע"ז
טל מורגן	25.05.2017	כ"ט אייר תשע"ז
עזי (עזריאל) נתיב	03.05.2019	כ"ח ניסן תשע"ט
דן בלכר	25.05.2021	י"ד סיון תשפ"א
איתן שרייבר	25.05.2021	י"ד סיון תשפ"א
מוניקה פונרו	30.05.2021	כ' סיון תשפ"א

קובי מירום – השרקרקים

נראים עכשיו באזורנו. על עמודי חשמל ובתעופה מהירה בקבוצות. מה שמסגיר אותם הן השריקות שהם משמיעים במעופם, מכאן שמם העברי.

באנגלית נקרא השרקרק Bee- Eater (אוכל דבורים), בגלל חיבתו היתרה לדבורים. בנדידת האביב הדבוראים בדרום בכוננות כי להקות של שרקרק מצוי יכולות לחסל להם את הענף. לכן הם מעסיקים צפרים שילכדו אותם ויקדמו אותם בנסיעה צפונה, כדי להרחיק אותם מהכוורות.

השרקרק המצוי הוא המין הנפוץ ביותר בארץ. הוא חולף אותנו בנדידה לאפריקה ובחזרה, וגם מקנן בארץ כמעט בכל מקום. עד לא מזמן נצפה קינון בתעלה המוליכה מים מהסחנה (שגודרה לאחרונה), מול חניית הולצר. השרקרקים מקננים בקירות עפר, בהם הם קודחים בעזרת רגליהם מחילה שבקצה הפנימי מוטלות הביצים.

שרקרק מצוי
צילום: שוש ירום

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

1. נשמע שמניחים אך הוא ממכר (4)
2. בשיעור הזה המי בקנדה (4-3)
- 3+9 מאוזן קטנית שהיא אפס דרך (4)
4. ברחו עם המזל שלו (3)
5. בתנאי שמספיק ניב למבחן בד (6)
6. יומן שהשתנה בתפריט (4)
8. יפות אחרי שיש שכל בקמפינג (6)
11. טבל נרו בצורה שונה במעבדה (6)
12. על מה חולמת אישה שהסוס שלה עזב (2-5)
14. ממליצים לשנות כדי לעשות סרט (6)
17. לוחם אחרת בזמן השינה (4)
19. האב ציווה וגם האם (4)
21. במשטרה הכדורגלן שב (3)
24. "ראו 22 מאוזן"

1. מפה ומשם זה מין (3)
4. יש אווירה כזו של בנים כ"א... (5)
7. נוהג בדרך ארץ כאשר סופרים את מה שחייבים (5)
9. ראו "3 מאונך"
10. בחולי דרך אגב נמצא ראש העיר (6)
13. ממלא מקום בלחם ודואג לפרנסה (4)
15. ליבו הסתבך כשהם חגגו (4)
16. איך התפרסם נח (2-2-3)
17. שאל אותו והפסיקו (4)
18. שמחה כשברנה נכשל (4)
20. יש להן מסביב למתי שצריכות לחכות (6)
- 22+24 מאונך האחרונה ומאגר מים גדול...
- דו-רה-מי, למשל (4)
23. עשו סקר מסביב לצומת ע"י מדבקה (5)
25. אין כל עניין ברקיע (5)
26. במה ש... חילצנו ממצרים (3)